

Krisberedskap i Sverige

Mycket av Sveriges beredskap för kriser och extraordinära händelser har dessvärre slagits sönder under de senaste decennierna. De resurser som finns idag, och de är på sina håll goda, är splittrade och dåligt samordnade inför större händelser.

Sakta och i små steg har vi börjat återta en viss planering, framför allt vid Länsstyrelserna, och vi stöter nu på allt fler behov och tidigare okända problem.

Mycket har hänt i samhället under den tid som beredskapsplaneringen har legat nere. Vi har mer av "just in time" i all produktion och försäljning. Det betyder att marginalerna är sämre. Uteblir transporter, tar lagren snabbt slut. Det gäller allt från olja till livsmedel.

Statliga myndigheter har organiserat om och indelningen följer inte längre vare sig de civila eller militära gränserna. Ett stort vakuum har uppstått i behovet av regional samordning, när ledningsstrukturerna har slagits sönder.

Militärens möjligheter att stötta polisen vid större händelser, är undermålig. Om inte helt obefintlig, på pappret, är de regler som skapats svåra att tillämpa och förutsätter både att beslutsfattare har en klar lägesbild och förmåga att kommunicera beslut med alla inblandade partner. Det är därför stor risk att den hjälp polismyndigheten skulle behöva kommer att sättas in försent eller inte alls, till följd av dessa problem.

Samtidigt med detta har Beredskapspolisen avvecklats.

De militära myndigheterna är idag mycket färre och som en konsekvens mer utspridda över Sveriges yta. För en kommun eller en länsstyrelse är det inte längre självklart till vilket förband man ska vända sig med en förfrågan om hjälp, om det inte ligger något inom det egna området.

De militära resurserna är också mindre. Antalet helikoptrar är alltför lågt för att kunna förse både försvaret och det civila samhället med det stöd som skulle vara önskvärt.

Utbildning av frivilliga bedrivs idag inte längre i alls den omfattning som förr. Nästan hela det frivilligt rekryterade och utbildade Civilförsvaret, har nu avvecklats.

Folkpartiet menar att vi behöver prioritera:

- Att ta fram nya beredskapsplaner på kommun- och länsnivå,
- Att bygga nya, fungerande och samövade regionala ledningsorgan,
- Förbättra de juridiska möjligheterna för samverkan mellan polis och försvar, vid extraordinära händelser,
- Öka de militära resurserna att bistå civilsamhället, särskilt med helikoptrar och bandvagnar
- Överväga att ersätta beredskapspoliserna med särskilt utbildade Hemvärnsförband med motsvarande kompetens.